

Poštšina plačana v gotovini

Angelček

1934-1935

Letnik 43

6

VSEBINA 6. štev.: Alojzij Košmerlj: Za Jezusa vse, zanj tudi življenje. — J. Gregorič: Večerna molitev. — Korič: Jezusova lilija. — Kruh življenja. — Mirko Kunčič: Fej, pijanček. — Materinska ljubezen. — M. Kunčič: Nočni strah. — Marijin vrtec: Vrhnika, železniki, Dravsko polje. — Slavi Kmetičevi zadnje besede. — Jurček je dobil brke.

Knjižnicam priporočamo

Vrtec in Angelček 1933/34

dobro vezana Din 30.—; Angelček sam Din 10.—

Od prejšnjih letnikov imamo še sledeče vezane izvode:

Vrtec in Angelček 1932/33			Din 30.—; Angelček sam	Din 10.—
1931/32	„	30.—;	„	10.—
1930/31	„	30.—;	„	10.—
1929/30	„	30.—;	„	10.—
1928/29	„	30.—;	„	10.—
1927/28	„	30.—;	„	10.—
1926/27	„	30.—;	„	10.—
1925/26	„	30.—;	„	10.—
Vrtec 1922	„	18.—;	Angelček 1925	„ 10.—

V knjigarnah se po knjigotržni ceni dobe:

Vrtec 1910, 1911, 1913 do 1917, 1921 do 1932

Angelček 1895, 1906, 1908, 1912 do 1916, 1919, 1921 do 1932

Uprava VRTCA, Ljubljana

Kopitarjeva ulica 2 (H. Ničman)

Izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna r. z. z o. z. v Ljubljani (K. Čeč). — Urednik: Janez Pucelj, župnik na Ježici. — Uprava »Angelčka« v Ljubljani, Kopitarjeva ulica štev. 2 (H. Ničman). Sprejema do preklica tudi dopise.

»Angelček« je priloga »Vrtca« in stane za vse leto Din 5.—.

Februar

Angelček

Štev. 6

Alojzij Košmerlj:

Za Jezusa vse, za Jezusa tudi življenje.

V svetih božičnih praznikih vsako leto s posebno ljubeznijo mislim na nedolžne betlehemske otročiče. Komaj so začeli živeti, že so padli pod ostrino meča. Herod jih je pokončal kakor uniči vihar nežno cvetje. Kako so žalovale uboge betlehemske matere, niso se dale potolažiti, zakaj njihovih ljubljencev ni bilo več pri njih. In vendar so bili ti otročiči srečni in betlehemske matere so danes Bogu hvaležne za tisti krvavi dan. Saj so nedolžni dečki umrli za Jezusa. Bili so prva Jezusova žrtev, najmlajši mučenčki za nebeškega Kralja. Njih plačilo je zdaj v nebesih, kjer se vekomaj igrajo z Jezusom, božjim Jagnjetom.

Jezus je imel tudi pozneje med nedolžnimi otroki prav junaške prijatelje. V dobi krvavih preganjanj pod rimskimi cesarji so dali mnogi otroci svoje življenje za Jezusa. Vsi poznamo sveto Nežo — Janjica jo kličejo ponekod —, ki ni bila stara niti 14 let, pa je že junaško položila svojo glavo pod rabljev meč. Umrla je za Jezusa, svojega nebeškega ženina. V cvetu svoje mladosti je umrl sveti Pankracij, ki so ga raztigale divje zveri v rimskem gledališču. Posebno lep

je zgled svetega Tarcizija, ki ga po pravici imenujemo mučenca svetega Rešnjega Telesa. Kristjanom, ki so na smrt obsojeni čakali v rimskih ječah svojega konca, je nesel mali junaček sveto popotnico. Na poti so ga zadržali razuzdani rimski otroci. Ker jim ni hotel izdati svoje skrivnosti, so ga s kamenjem pobili do smrti. Še umirajoč je oklepал sveto Rešnje Telo s toliko močjo, da mu ga divji pogani niso mogli iztrgati.

Vse te junaške zgodbe pa so se dogodile že davno, v sivih starih časih.

Kaj pravite, ali tudi v naših dneh srca nedolžnih otrok tako junaško ljubijo Jezusa? Ali ima dobri Jezus, ki v sveti hostiji med nami živi, tudi danes med otroki junaške male mučence?

Ljubezen do Jezusa na svetu nikoli ne umrje. Morda prav v otroških srcih najbolj močno gori.

Povedal vam bom zgodbo, ki se je pred nekaj leti resnično dogodila v nesrečni Rusiji. Povedal jo je najprej neki katoliški časopis na Kitajskem. Ko sem jo bral v nemškem prevodu, me je ganila do solz. Naj gane še vas.

Severovzhodno od Moskve leži malo mestece Jekaterina. V to mesto je prišel pred nekaj leti mlad katoliški duhovnik, da bi skrbel za Jezusove vernike, ki so tam živeli. Z velikim veseljem je nastopil svojo duhovniško službo, toda že prvo nedeljo se je njegovo veselje spremenilo v veliko žalost. Ljudje niso prišli v cerkev. Hiša božja je bila skoraj prazna. Ljudje so bili zapeljani po brezverskih učiteljih in so na Jezusa v tabernaklju popolnoma pozabili. Dobremu duhovniku je krvavelo srce, ko je gledal Jezusa tako zapuščenega. Obupal pa ni. Z vsem srcem je delal na to, da bi pridobil božjemu Zveličarju vsaj nekaj zvestih prijateljev. Našel jih je med otroki. Petnajst veselih dečkov se je zbralo okrog njega. Učil jih je o Bogu, o nebeški Materi, a jaslicah v Betlehemu in o križu na Kalvariji. Posebej pa je v njihova mlada srca vcepil veliko ljubezen do najsvetejšega Zakramenta. Dečki so vztrajali. Čeprav je bilo toliko slabih zgledov in so jih sovražniki božji vabili povsod, so vendar kakor po čudežu ostali ne-

dolžni. Duhovnik je imel z njimi veliko, srčno veselje. Ko jih je v krščanskem nauku temeljito poučil, jih je peljal k prvemu svetemu obhajilu. Malo ljudi je prišlo k tej slovesnosti, ti pa so bili globoko ganjeni nad angelsko pobožnostjo, s katero so dobri dečki prvič prejeli svojega nebeškega Kralja.

Po prvem svetem obhajilu se je zgodilo nekaj posebnega. Ne da bi duhovnik kaj rekel, so dečki odslej vsak večer prišli skupaj, se zbrali v cerkvi, poklekali okrog tabernaklja in cele ure molili Jezusa ter ga tolažili radi vseh hudobij in bogokletnih psov, ki jih je moral poslušati dan na dan. Božja ljubezen je bila užgala mlada srca.

Mesec dni po tem svetem obhajilu pa so prišli vojaki v stanovanje dobrega duhovnika. Vklenili so ga v verige in ga odvedli v ječo. Božji sovražniki niso mogli gledati, kako ta duhovnik pridobiva ljudi za Jezusa. Duhovnik je vedel, da gre v smrt. Ni trepetal za svoje življenje, skrbeli so ga le njegovi ljubi mali prijateljski. Ostali bodo brez varstva in brez pomoči, kakor jagnjeta sredi divjih volkov. Ko so ga vojaki vlekli mimo cerkve, se je ozrl proti tabernaklju. Iz duše mu je privrela iskrena prošnja: »Jezus, samo ti jih lahko rešiš. V tvoje varstvo jih izročam. Svoje življenje pa darujem za to, da bi moji dečki ostali tebi zvesti.«

Prišel je večer tistega dne. Dobri dečki so spet prišli na obisk k Jezusu. Toda glej, cerkev je bila zaklenjena. Ostrmeli so. Saj jim je duhovnik vedno puščal cerkev odprto. Kaj se je zgodilo? Stara ženica jim je povedala vse. Solze so jim zalile oči. Ubogi duhovni oče! Pogledali so skozi ključavnico cerkvenih vrat. Večna luč je še gorela. Jezus je bil torej še v tabernaklju. O, zdaj šele je treba moliti. Ker niso mogli v cerkev, so ostali pred cerkvenimi vrati kakor zvesti stražniki pred svojim Kraljem. Dolgo so molili tisti večer za dobrega duhovnika. Tolažili so Jezusa, ki je bil zdaj tako sam.

Tako so hodili pred cerkev nekaj noči. Večna luč pred tabernakljem je ugasnila. V petnajstih mladih srcih pa je vsak večer gorelo petnajst plamenov ljubezni do dobrega Odrešenika.

O, kako je bil Jezus teh dečkov vesel! Bili so zanj kakor dehteče rože sredi puščave. Ob pogledu na njihova nedolžna, ljubeča srca se je Jezus vsak večer potolažil, ob njihovi molitvi je pozabljal na žalitve brezbožnikov.

Pridni, zvesti Jezusovi prijateljski so bili v nevarnosti, da jih razdivjani brezbožniki izslede pri njihovi večerni pobožnosti. Gorje jim tedaj. Raztrgali jih bodo kot volkovi. Dečki pa so vztrajali. Nič strahu ni bilo v njihovih dušah. In če bi bilo treba tudi umreti za Jezusa, ali ni to najlepše? Za Jezusa vse, za Jezusa tudi življenje!

Iz daljave pa je že gorela krvava zarja. Jezus je pripravljaj svojim ljubim malim junakom najdražje, kar on ljudem na zemlji da: mučeniško krono betlehemskega otroka.

O boju in zmagi malih junakov pa prihodnjič.

Večerna molitev.

(Narodna. V. Delaču zapisal Jože Gregorič.)

Prvo uro se priporočim Jezusu, Mariji in Svetemu Jožefu.

Drugo uro se priporočim desnemu Angelcu Varuhu.

Tretjo uro se priporočim presveti Trojici.

Četrto uro se priporočim štirim evangelistom.

Peto uro se priporočim petim ranam Kristusovim.

Šesto uro se priporočim Francišku Ksaveriju.

Sedmo uro se priporočim Mariji Sedem Žalosti.

Osmo uro se priporočim svetemu Antonu Padovanskemu.

Deveto uro se priporočim devetim korom angelov.

Deseto uro se priporočim deset tavžent marternikom.

Enajsto uro se priporočim sveti Uršuli in njenim tovarišicam.

Dvanajsto uro se priporočim vsem nebeškim angelcem, vsem nebeškim dušicam.

Jezusova lilija.

(Marija Vanderlinden 1912—1924.)

Marica je bila rojena v Belgiji, kjer je prav mnogo Slovencev — rudarjev. Krščena je bila 27. XI. 1912 in izročena posebnemu varstvu Matere božje. Zato je nosila v prvih letih vedno belo-modro obleko na čast božji Kraljici. Tako so se zaobljubili starši, ker bi bili kmalu umrli mati in Marica.

Prva njena molitvica je bila, ko se je prebudila: »Jezus, tebi podarim svoje srce. Vzemi ga, te lepo prosim, da bo zmerom samo tvojel!« Vedno je mislila le na to, kako bi Jezusu veselje delala. Zato se je trudila, da bi se svojih napak rešila. Prav počasna je bila, ko se je oblačila, in je bila zato večkrat kregana. Trudila se je, da bi bila hitrejša. Marica je bila včasih preveč natančna, zato ji je dal bratec ime »gospodična Prenatančna«. Ker se je pa rada tudi jokala, je dobila ime »Solzičica«.

Na dan prvega sv. obhajila se je Marica pogo-varjala z bratci, kaj vse bo kdo. Eden izmed bratcev pravi: »Nisem se še odločil. Rad bi bil duhovnik in strojevodja.« Marica se takoj upre: »To ne gre; duhovnik mora imeti vedno čisto bele roke.«

Ker je bila v šoli zelo pridna, je dobila za nagrado knjižico o sv. Tereziki. Od tedaj je vse svoje delo in življenje upodabljala po življenju male svetnice, posebno se je vadila v ljubezni do Jezusa in v žrtvovanju. Seveda ji je včasih kaj spodletelo. Neka prijateljica je prinesla otrokom veliko škatlo sladkarij. Vsak je dobil svoj delež, škatlo so postavili

na klavir, od koder je koj zginila. Kdo jo je odnesel? Marica. Ko so jo v roke vzeli, je rekla: »Mama, v samostanu so nam rekli, da naj damo za božič igrače in sladkarije ubožcem. Pa sem mislila: tolikokrat dobimo sladkarije, bom pa še škatlo vzela v samostan.«

Prav prisrčkana je »zahvalna molitev«, ki si jo je Marica sama napisala in v molitvenik dala:

»Moj Bog, zahvalim Te, da nisem bila še nikoli bolna,

da sem bratca dobila,
da smem iti večkrat k sv. obhajilu,
da imam dobre starše,
da imamo tako veliko družino,
da sem v tako dobri šoli.«

Ko ji je bilo osem let, je dobila v samostanu nalogo »Zakaj ljubim Jezusa?«.

Z velikimi krivuljastimi črkami je napisala v zvezek:

»Jezusa ljubim, ker je ležal v jaselcah,
ker je umrl na križu, da bi nas odrešil,
ker se je tako majhnega naredil, da lahko stopi
v sveto hostijo,
ker mi je dal dobre starše, pridne bratce in se-
strice,
ker je ustvaril tako lep svet,
ker je ustvaril ptičice, ki tako lepo pojejo,
ker mi je dal toliko lepih stvari,
ker me je dal dobri šoli in dobrim učiteljicam.«

Pri sveti birmi ji je dal Sv. Duh moč za vse ve-
like bridkosti, ki so jo kmalu obiskale. Maričino živ-
ljenje je bilo kakor sončni vrt. Ni imela prav ni-
kakih skrbi; starši in učiteljice so jo radi imeli in
jo varovali, prav nobena senca ni padla na njeno živ-
ljenje. Pa zdaj naj ne bo več tako. Živahna in zdrava
deklica nenadoma zboli. Trgati jo je začelo v skle-
pih. Dobila je hudo vročino in bolečine so bile ne-
znosne. Pa bolna Marica je postala apostol. Njen stari
oče ni bil že dvajset let pri svetem obhajilu. Marica
pa od svojega prvega sv. obhajila ni nehala moliti
zanj, da bi se spreobrn timer. Pobožna molitev Marice je

premagala deda. Spokoril se je in šel k sv. obhajilu; spremljali so ga otroci in vnuki.

Bolečine so jo popolnoma ohromele in ležala je v postelji s prekrižanimi rokami. Prav nič se ni mogla ganiti. Ko so jo obhajali, jo vpraša mati: »Marica, kaj hočeš rajši: ozdraveti ali v nebesa iti?« — »Kakor Jezus hoče,« ji odgovori. Te besede je vedno ponavljala, ko so bile bolečine hude.

Neko noč je posebno hudo trpela. Vpraša mater: »Zakaj moramo ponoči bolj trpeti kakor podnevi?« — »Ker se največ in najgrši grehi prav ponoči naredе. Zato pa menihi in nune vstanejo ponoči in gredo molit, in zato morajo otroci svoje bolečine, ki jih imajo ponoči, Bogu žrtvovati, da ga potolažijo.« Marica nekaj časa premišljuje in pravi: »Zdaj razumem. Rada trpim, samo da grešniki pridejo v nebesa.«

Mati ji je čitala življenje sv. Terezike. Semter-tja je pa prenehala, da bi Marice ne utrudila in ker je mislila, da ne razume še vsega. Pa je Marica lepo prosila: »Mama, čitaj vendar dalje! Vse razumem.« Materi se je zazdelo, da se je Marici na bolje obrnilo in reče: »Povej mi, Marica, saj čutiš, da si boljša.« Marica odgovori: »Ne vem, mama; tako bo, kakor Jezus hoče.« Pa res. Marici je toliko odleglo, da je šla celo na sprehod. Vse to pa je bil le počitek na križevem potu. Prijeli so jo srčni krči in zdravnik je rekel, da gre z Marico proti koncu. Tudi sama je to vedela. Mami je rekla: »Mama, vem, da sem hudo bolna.« Mati je pokleknila k njeni postelji, kar naenkrat se Marici obraz čudovito razsvetli. »Mama,« zakliče, »nebesa vidim.«

»Kaj si tam videla?«

»Ne morem povedati. — Rada bi šla v nebesa.«

Pozimi se je prehladila, močno je kašljala, počitka ni imela prav nič.

Zjutraj se je začel smrtni boj. »O mama, tako mi je čudno pri srcu, kakor še nikoli. — Mislim, da grem danes v nebesa. — Hitro duhovnika! — Kje je oče?« Čez nekaj časa: »Pridi, Jezus. — Ne veste, kaj trpim. — Jezus, vse vzamem nase. — Daj, da ne bom dolgo trpela! Ljubi Jezus, pridi kmalu!«

Bolečine so bile vedno večje in hujše. Marico je žejalo. Vedno bliže je prihajala smrt. Z zadnjimi močmi razprostre roke in zakliče: »Jezus, pridi hitro! — Jezus — Marija — Jožef — ljubim te — bolj ko vse na svetu« in izdihne.

Kruh življenja.

Poglejte sonce! Od sonca gredo žarki, ki neprenehoma svetijo in grejejo po vsem svetu, na suhem, na morju, po vrtovih, po polju, po travnikih, po gorah, povsod in na vse strani. Žarek dobiva luč in gorkoto od sonca.

Poglejte trto! Iz trte raste mnogo,

mного mladik, ki zelene, cveto in obrode, ampak samo takrat, dokler so še na trti, iz katere srkajo sok in hrano. Če mladiko odrežete, se posuši in strohni.

Misli na svojo dušo! Iz duše prihaja življenje v telo tako, da z očmi vidiš, z ušesi slišiš, z nogami hodiš, z rokami delaš, da srce bije in kri poganja — na kratko: da živiš. Vse to se pa godi samo toliko časa, dokler je duša v telesu. Je z njim združena in ga oživlja. Ko se loči duša od telesa, je telo mrtvo; oči ne vidijo, ušesa ne slišijo, noge te ne nosijo, roke se ne premikajo, kri zastane — telo se nikamor ne gane in strohni.

Ni pa samo duša, ki ohranja tvoje telo pri življenju. Telo mora dobiti tudi hrano: jesti in piti moraš tudi. Vendarle, če še tako ješ in piješ, se smrti le ne ubraniš. Zoper smrt ni nobenega zelišča. Nekoč je sicer bilo — v raj: drevo življenja. Kdor je jedel od tistega drevesa, je bil vedno zdrav, krepak in mlad. Pa ga je Adam zapravil z grehom zase in za vse svoje otroke.

Tako življenje, kakor sem ga zdaj popisal, je naravno življenje in ga ima vsak človek, tudi če je v smrtnem grehu. Imamo pa poleg naravnega življenja tudi nadnaravno. Saj nismo samo otroci sveta, temveč tudi otroci Boga ali otroci božji. Kar je sonce za žarek, kar je trta za mladiko, kar sta duša in hrana za telo, to je Bog-človek Jezus za otroke božje.

Nadnaravno življenje moramo pa ohraniti, vedno moramo ostati otroci božji. Hrano za nadnaravno življenje pa imamo v svetem obhajilu. To vam pove duhovnik vsakokrat, ko vas obhaja: »Telo našega Gospoda Jezusa naj varuje tvojo dušo za večno življenje. Amen.« Še bolj natančno vam to pove Jezus sam: »Jaz sem kruh življenja.« »Jaz sem živi kruh, ki sem prišel iz nebes.« »Kdor je od tega kruha, bo živel vekomaj.« »Kdor je moje meso in pije mojo kri, ostane v meni in jaz v njem.« Vidiš: Kadar je Jezus v tebi in ti v njem, imaš nadnaravno življenje. Iz sonca božjega Srca žari toplota in luč na tvojo dušo. To zvezo z Jezusom raztrga samo smrtni greh.

Recimo, da si zdrav in krepak! Če hočeš tak ostati, ne smeš nehati jesti in piti. Če nehaš, boš umrl brez kake bolezni — od lakote. Prav lahko izgubiš tudi posvečujočo milost, nadnaravno življenje, če ne boš užival svetega obhajila, ki je dušna hrana. Ampak večkrat, ne samo kadar gospod katehet reče ali te mama zapodi. Pa rad.

Poglejte večno luč pred tabernakljem! Flamenček naprej in naprej použiva olje, dokler ga ne použije in ugasne. Da večna luč ne ugasne, mora cerkovnik novega olja priliti.

Življenje použiva človeka. Če dolgo hodiš, če trdo delaš, si utrujen. Dihanje, potenje, zmrzovanje jemlje telesu moči. Če se spočiješ, spiš, se zopet okrepaš in dobiš novih moči. Vendar pa počitek sam ne da telesu vseh moči nazaj. Da dobiš vse izgubljene moči nazaj, da moreš zopet krepko delati, moraš tudi jesti. Tako je v naravnem življenju.

Nič drugače ni v nadnaravnem. Da moreš živo verovati in trdno upati v Boga ter ga goreče ljubiti,

biti ponižen in čist, da rad daš in pomagaš ubogim, moraš imeti vedno dovolj moči iz nebes, sicer obnemoreš in padeš.

V Parizu je bilo, na Francoskem. Tam sta se srečala v cerkvi duhovnik in deklica, prav nedolžna, stara okrog 16 let. Oblečena je bila ubožno, pa vendar snažno. Duhovnih je mislil, da hoče iti deklica k spovedi, pa ji je hotel pomagati. Poprej jo je pa še vprašal, kje stanuje in kaj dela. Deklica mu je povedala: »Zjutraj navsezgodaj ceste pometam, popoldne pa kaj krpam, da si kaj zaslužim.« Duhovnik je prav dobro vedel, med kakšnimi ljudmi živi deklica in v kakšni nevarnosti je vedno njena duša. Pa jo vpraša: »Kako pa moreš ostati Bogu vedno zvesta in nedolžna, ko si vsak dan med takimi ljudmi, ki ne poznajo Boga ne njegovih zapovedi in skoro ves dan ne delajo drugega, kakor da Boga žalijo in grdo govore?«

Deklica odgovori: »Vsako nedeljo grem k svetemu obhajilu.« Duhovnik se začudi in jo sprašuje naprej: »Pa kar slišiš in vidiš pri pometajih, nič ne škoduje tvoji duši?« — Prav preprosto in ponižno odgovori: »Ne slišim nič, ne vidim nič. Živim z Jezusom, ki ga imam v srcu. V njem je prostor samo za sveto obhajilo. Jezus pride danes zjutraj, Jezus pride zopet v nedeljo. Na to mislim in na nič drugega ne.«

Greš ti vsako nedeljo? Misliš tudi ti tako? Kolikokrat si že bil pri svetem obhajilu za srečen in uspešen izid Evharističnega kongresa, ki bo v Ljubljani 28., 29. in 30. junija?

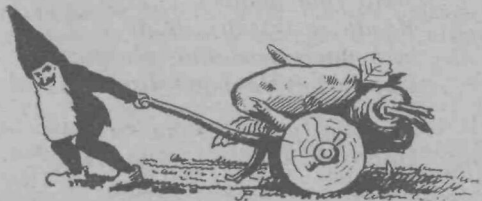

Jutro. Polž čez polje dirja,
 hrope kakor vlak.
 Pa zadere iz močvirja
 nanj se žaba: »Kvak!
 Lej ga, lej ga! Kam pa, striček?«
 Polžek vzdihne plah:
 »Veš, za mano stražnik teče —
 grozno me je strah.
 Šel v gostilno sem brez cvenka
 in tam pil vso noč,
 a nazadnje brez plačila
 jo odkuril proč...
 Hišico mi pride rubit
 hudi mož nocoj.
 Zdaj bežim pred njim kot blazen.
 Joj, kaj bo z menoj!«

Žabica ga potolaži:
 »I, kar bo, pa bo!
 Bajto ti prodajo, malo
 v luknjo te zapro...«

Polžek se ustraši, zdirja
 kot vihar naprej.
 Žabica za njim se krega:
 »Fej, pijanček, fej!«

Materinska ljubezen.

Slavni ruski pisatelj Turgenjev je pripovedoval nekoč tole zgodbo:

Bil je star deset let. Oče ga je vzel s seboj na lov. Prodirala sta skozi goščo in nenadoma zleti iz grmovja ptica. Mladi Turgenjev veš v lovskem navdušenju ustreli in — zadene. Bil pa je silno vznemirjen, ko je frfotajoča ptica padla k njegovim nogam. Življenje je že ugašalo v njenem telescu, pa vendar se je s poslednjimi močmi dvignila in trudoma sfrfotala k svojemu gnezdu; materinska ljubezen je bila močnejša kot smrt. V gnezdecu so bili mladiči, nebogljeni vsi, ki niso slutili nesreče, ki je zadela njihovo mater. Prestrašeni so čivkali, ko je priletela v gnezdo mati in jih pokrila s svojim mrtvim telescem. Še v smrti je bil njen pogled poln materinske ljubezni, še v smrti je hotela varovati svojo deco. Mladi Turgenjev je šel h gnezdu in ko je pogledal vanj, je videl mrtvo ptico, ki ga je gledala z očitajočimi mrtvimi očmi. Ta pogled ga je pretresel in ves zamišljen je stopil k očetu:

»Oče, kaj sem storil!« je obžaloval.

Oče pa se ni oziral na njegovo žalost in je rekel: »Dobro si meril, sinko; to je bil lep uspeh za prvi strel. Kmalu boš dober lovec.«

»Nikdar ne bom lovec! Nikoli več ne bom ubil za zabavo živega bitja. Nočem take zabave. Življenje je lepše kot smrt!«

Mirko Kunčič:

Nočni strah.

Sredi tihe polnoči

Majda se iz sanj zbudi

in v temo prisluhne plašno:

Kaj je to? Babbav? Joj, strašno!

Z votlim glasom roka mrka

»tok, tok, tok« na okno trka.

Roka? — Miška, hahaha,

v temni luknjici škrablja ...

Marijin vrtec.

Prečastiti gospod urednik! Gotovo še ne veste, da so se nam letos na Vrhnikih že izpolnile tri želje. Prva in sicer najvažnejša je seveda blagoslov novega prapora. Blagoslov se je vršil 19. marca in sicer kar najbolj slovesno. Najprej smo molili križev pot, nato pa so na koru zapeli litanije sv. Jožefa. Zatem je bil blagoslov prapora in g. dekan so nam s kratkimi, a pomembnimi besedami izročili prapor, ki smo ga prejeli z veselim srcem. Zbranih nas je bila cela četa tam pred obhajilno mizo in si lahko mislite, da je v naših srcih zavladalo nepopisno veselje, ko je zaplapolal pred nami naš prapor. Ker smo bili tako prevzeti od veselja, smo takoj zapeli tisto lepo Marijino pesmico:

V Marijinem vrtcu cveto, srčeca naša lepo,
tam pričakuje, noč in dan čuje, Matere božje oko.

Potem smo odhiteli v sprevodu s praporom v Rokodelski dom, kjer smo uprizorili dve lepi igrici. Tega dneva ne bomo nikdar pozabili.

Drugi slovesni dan za nas je bilo zborovanje iz cele naše dekanije. Prišli so iz Podlipe, Horjula, Bevk, Borovnice, Preserja, Logatca, Rovt, Zaplane in iz daljne Hotedršice, Rakitne, z Vrha pri sv. Treh kraljih in Žirov. Pripeljali so se vsi z lepo okrašenimi vozovi, katerih je bilo petinštirideset. Ob tričetrt na 11 je bil pozdrav Marijinega vrtca, ob 11 sv. maša s petjem in pridigo. Po sv. maši smo se nekoliko razšli, a ob pol 2 smo se že zopet zbrali na različnih mestih za sprevod.

Naj še povem: zbralo se nas je nad 2000 in nato je korakala naša velika vojska z veselimi »živio« skozi trg k sv. Trojici, kjer še v cerkev nismo mogli vsi. Tukaj smo peli, pa zares peli, prav vsi, litanije Matere božje. Po litanijah je bil na prostem govor in zadnji pozdravi od vseh bližnjih in daljnih vasi, nato pa še blagoslov otrok. Po blagoslovu so se iz drugih vasi razšli na vozove, vsi pa smo odnesli z zborovanja polno božjega blagoslova in tihe sreče.

V tretjo pa je bil izlet na Vrh k sv. Trem kraljem, ki je bil 28. avgusta. Odšli smo ob 7 zjutraj, seveda na okrašenih vozovih, ki jih je bilo šest velikih in štirje manjši, do Podlipe. Ob četrt na 11 smo že prisopihali na vrh, ob pol 11 je bila sv. maša s petjem, po sv. maši pa smo gledali v daljne kraje, katerih mi ni mogoče opisati. Imeli smo tudi prosto zabavo, seveda se okrepčati tudi nismo pozabili. Popoldne ob 2 smo imeli v cerkvi večernice, potem pa smo odšli domov na Hlevni vrh in na Rovte, kjer smo si ogledali cerkev in zapeli Marijino pesem. Zunaj pred župniščem so nam delili g. katehet Zalokar Jožef sladke bonbončke, nato smo odšli in prispeli v Zaplano. Tudi tukaj smo si ogledali lepo cerkvico in zapeli Marijino pesem. Začelo se je že temniti, ko smo zapuščali zadnje hribovje, a preden smo dospeli na Vrhniko, nas je že objela noč.

A še so se razlegale iz naših vrst vesele pesmi, smeh in živžav. Precej trudne so bile naše mlade nožice, toda nismo se zmenili za to, le veseli in navdušeni smo se razšli na svoje domove. Pozdravljam vse čitatelje, najbolj pa Vas, častiti gospod, ki se trudite za naš list pri urejevanju »Angelčka«. — Bradeško Franc.

(Prav lepo je moralo biti; skoraj sem vam nevoščljiv, tudi če se vam je oder podrl, kakor sem zvedel od drugod. Prav vesel sem, da se tako lepo zbirate okrog Marije, veseli in korajžni. Vrhničane pa moram še prav posebno pohvaliti; na Angelčka vas je naročenih nad 200. Hej, to je številka! Ko bi le povsod približno tako bilo. Lepo se zahvalim za pozdrave. — Striček Cene.)

Marijin vrtec v železnikih. Tudi pri nas imamo že več let ustanovljen Marijin vrtec. Ob petkih popoldne imamo shode v cerkvi. Gospod katehet nam pripovedujejo veliko lepega in vzpodbudnega iz življenja dobrih in pridnih otrok, katerih zglede naj bi mi posnemali. Včasih pa gremo z g. katehetom tudi na kakšen izlet. Letos smo šli na Jamnik takrat, ko so bile črešnje zrele. V avgustu smo pa šli tudi k sv. Valentinu, kjer je bil tabor Marijinih vrtcev. Imeli smo sv. mašo s pridigo, popoldne pa pete litanije, pri katerih smo vsi prepevali. Na to so sledile deklamacije. Iz Železnikov sta bili dve. Pa jaz samo eno znam. Takale je:

Pozdravljeni vsi bratci in sestrice po Mariji.

Prav radi sem smo prihiteli

železnikarji mi veseli,

da vidimo vso četo zbrano,

Mariji zvesto in vdano.

V dolini ozki mi smo skriti;

da širši moremo razgled dobiti

gremo na romanja, izlete radi

na jesen in poleti, najrajši pa spomladi.

Tisočindevetstoletnico smo Odrešenja

pozimi že obhajali pri nas.

Častit pa Mater dušnega življenja

prišli smo radi sem med vas.

Naj zbor naš tu Mariji hvalo poje,

ker ljubi nas, otroke svoje.

Otroci vdani vsi ji ostanimo,

zvestobo večno skupaj tu ji prisezimo.

Polni dobrih sklepov in vsi navdušeni smo se vračali popoldne domov ter se med potjo še po svoje zabavali. Upriporili smo tudi vojno. Namesto granat in bomb smo uporabljali gobe in kroglice, ki se prijemljejo obleke in las. Tako smo prišli proti večeru srečno domov. Potrudili se bomo, da bomo s pridnostjo in lepim življenjem vsaj malo povrnili gospodu katehetu vso skrb in delo, ki ga imajo z

nami. Spoštovani gospod urednik. Ker šele prvič pišem, se bojim, da bo kaj narobe. Če bo pa za rabo, pa prosim, da v prihodnjem »Angelčku« natisnete. Vas lepo pozdravlja Zupanc Ciril.

(Nič ni narobe. Kako pa more biti narobe, če je vse prav. Ko sem tisto o črešnjah na Jamniku bral, so mi slinile kar v usta planile. Na Jamniku sem tudi jaz že bil in bi bil celo v železnike prišel, če bi bil še bolj na desno pot zgrešil. Pridem pa enkrat. Stric Cene.)

Marijini otroci Dravskega polja na Ptujski gori. Vidim, da Vam, g. urednik, do danes še nihče ni poročal o svetoletni slovesnosti in pobožnosti, ki smo jo otroci vseh župnij dekanije Dravsko polje zaključili v Marijinem svetišču na Črni (Ptujski) gori dne 22. avgusta 1934. Poprej smo v vsaki župniji obhajali tridnevnic, prejeli sv. zakramente, ter za svetoletni odpustek opravili doma dvakratni skupni obisk določenih cerkev. Dne 22. avgusta smo se pa zgrnili od vseh strani tja pod Ptujsko goro: eni z vlakom, drugi z avtobusi ali vozovi, bližnji pa peš; celo iz Maribora so prišli med nas bratci frančiškovi križarji in sestre sv. Klare. V dolgi procesiji smo šli — blizu poldrug tisoč otrok in še odrasli z nami — z molitvijo in petjem na goro, opravili v veličastni romarski cerkvi najprej za odpustek dva skupna obiska, imeli nato pridigo in slovesno sv. mašo in po vselem poldanskem odmoru še večernice: nagovor č. g. dekana, pete litanije z blagoslovom in posvetitev. A še nekaj lepega nas je čakalo pred razhodom: zunaj cerkve so na majhnem odru nastopali navdušeni deklamatorji — deklamatorice, videli smo mične in poučne prizore; a posebno ogrela — da, užgala nas je deklamacija neke klarice in pa mogočna zborna deklamacija — prisega dečkov in deklic iz Hoč. Kako veseli smo se vračali zopet na svoje domove s trdnimi sklepi za bodočnost. Gorska Mati božja naj nam izprosi stanovitnost! — (Ko bi bili kako sliko poslali, bi bilo prav spodbudno. — Ur.)

Slavi Kmetičevi zadnje besede ob grobu.

Dolgo že ni bilo toliko pogrebcev na menceškem pokopališču kakor v sredo 14. novembra. Pa prav majhnih pogrebcev je bilo toliko. Zakaj? Saj so pokopavali eno izmed njih. Slavo so pokopavali, ki je bila še vsa mlada in majhna. Kar naenkrat je segla smrt in jo vzela od nas. V par dneh je bila živa in mrtva; ko so jo peljali v Ljubljano, je še vedela, kam gre, še je vse poznala; a domov so jo pripeljali nezavestno. Majhna rana je zastropila kri in Slavo je Bog poklical k sebi. Na zemlji je rada k njemu prišla v cerkev, zmeraj je šla rada k sv. obhajilu. Slava, isti Jezus, ki Ti je na zemlji veselje delal, naj Ti da veselje tudi v nebesih. A tam ne pozabi na nas, ki smo še tukaj ostali!

Jurček je dobil brke.

1. Hlapec Luka ovce striže
Mali Jurček radoveden — hiti bliže

2. Z medom okrog ust in brade
ves namazan, se spotakne — v volno pade.

3. Joj, kako je Jurko jokal in vpil,
saj v tem hipu dolgo brado je dobil.

Uganka.

Deklica s knjigo.

(Vane Betkin, Ljubljana.)

Da ne bo zamere! Nekateri naročniki, tudi taki, ki niso plačali lista, so bili in so menda še zelo hudi na urednika, ker jim je za božič prepozno poslal Angelčka. Dopisnic, pisem, groženj, zmerjanja je kar deževalo na ubogo uredniško kljuse. Ampak vedite: krivico ste mu delali, ker urednik ne izdaja in ne odpošilja lista. temveč nosi samo vsak mesec spise, zgodbe, dopise, uganke v tiskarno. In urednik je ob pravem času nesel vso ropotijo v tiskarno. Prav hudi in žalostni so ugankarji. Le potolažite se: rešitve iz 4.—5. in 6. številke priobčim v 7. številki. »Gorenjska uganka« je tudi uganka. Le kaj pametnega iz nje spravite »Zima« po voglih brije. Bodite lepo pozdravljeni in prav nič več hudi name! — Urednik.